

Hoofdstuk 11

Het verschrikkelijke geluid.

Eva en Mirjam zaten al uren bij het water en ze tuurden in de richting waar de boten uit het zicht waren verdwenen. Waar bleven de jongens toch het was al aan het schemeren. Eva was erg nerveus. John zou nooit laat terugkomen wanneer hij had beloofd op tijd terug te zijn. Ook had hij beloofd met haar te gaan praten als hij thuis kwam. Duidelijk voelde ze de warmte in haar lijf wanneer ze aan hem dacht. John was altijd heel lief voor haar geweest en zij had vanaf de eerste dag geweten dat ze van hem hield. Nooit eerder had een jongen zo'n indruk op haar gemaakt. Hij was zorgzaam en nam het altijd voor haar op. Ze voelde zich zijn zus, maar toch ook weer niet. Ze was verliefd op hem geworden, maar durfde het hem niet te vertellen. Hij was lief voor haar, maar ook voor anderen dus dacht ze dat het niet alleen voor haar gold. Maar de afgelopen dagen had ze het hem duidelijk gemaakt; ze verlangde naar hem en wilde het liefst aldoor bij hem zijn. Gelukkig voelde ze nu heel duidelijk dat ook hij van haar hield en hij had dat vandaag ook echt tegen haar gezegd. Dus nu stond ze op hem te wachten. Moeder kwam eraan lopen en zei dat ze zo gingen eten. Je zag duidelijk aan haar dat ze bezorgd was en ook zij tuurde even de verte in; in de hoop een bootje te zien naderen. Na een half uur werden ze geroepen voor het eten. Het begon al aardig donker te worden en dat maakte dat de vrouwen weinig zin hadden in het eten. Ze waren duidelijk bezorgd over John. Na het eten deden ze de afwas en even later zaten ze weer bij het water. Toen het echt te donker werd

beseften ze dat John en zijn vrienden nu echt niet meer op het water zouden zijn. Veel te gevaarlijk. Moeder riep hun en ze gingen naar huis. In huis vouwde moeder haar handen en begon hardop te bidden. “Lieve Vader in de Hemel, wilt U alstublieft zorgen dat de jongens veilig zijn en ze morgen weer bij ons thuis brengen?” Na het gebed probeerden ze allemaal te gaan slapen; morgen zou er weer een nieuwe dag zijn en dan zouden de jongens zeker terugkomen. Eva kroop in bed en fluisterde voor zich uit: “John, waar je ook bent ik zal altijd op je wachten. Kom alsjeblieft weer veilig thuis. Here God, ik vind bidden nog steeds heel erg moeilijk, want ik ken U niet goed. Ook ben ik nog heel onzeker in mijn geloof; ik wil heel graag op U vertrouwen, maar vind het vaak nog zo moeilijk. John heeft tegen mij gezegd dat U gebeden verhoord en dat U helpt als wij daarom vragen. Ik vertrouw op John en als hij zegt dat U bestaat dan wil ik dat ook geloven. Wilt U hem weer veilig bij mij brengen, Here? Amen.” Nog lang daarna lag Eva wakker; ze luisterde naar de geluiden in het oerwoud en ze bedacht hoe John zich moest voelen daar ergens in de grote jungle zonder huis om hem heen. Zou hij bang zijn? Toen ze daar over nadacht begon ze te lachen. John was volgens haar nergens bang voor; hij was sterk en erg handig met de wapens. Hij zou zich prima redden en kwam morgen gewoon weer terug en zou zeggen: ”Sorry, we hadden niet door dat het al zo vroeg donker werd.” Morgen zouden ze lachen met elkaar. En dan zou ze hem vertellen dat ze altijd van hem had gehouden en nooit meer zonder hem zou willen. Hij zou haar kussen en zeggen: “Ik houd ook van jou en ook ik wil niet meer zonder jou.” Met een glimlach om haar mond viel ze dan eindelijk in slaap. Niet wetend dat morgen de meest verschrikkelijke dag uit haar leven zou

worden. Vanuit het bos hadden de verspieters urenlang het dorp bekeken. Niemand was er teruggekomen van de vele mannen die vertrokken waren. Wel hadden de witte mensen nog heel lang bij het water staan turen naar waar de boten waren verdwenen. De aanvoerder was ervan overtuigd dat er mannen zouden terugkomen en dat ze morgen moesten aanvallen. Het plan was duidelijk, morgenvroeg zouden ze het dorp van alle kanten afsluiten. Alle toegangswegen en vluchtroutes zouden ze afsluiten. Bij de vogelroep van de aanvoerder zouden ze allemaal blazen op de bamboe hoorn. Het geluid van deze hoorn was verschrikkelijk; de mensen zouden verlamd van schrik zijn en van deze verwarring zouden zij gebruik maken. Alle ouderen en volwassen mannen zouden worden vermoord, alleen de jonge mannen en de vrouwen die sterk genoeg waren om de lange reis te kunnen maken zouden ze sparen en als buit meenemen naar de stam. Ook de kleine kinderen zouden worden meegenomen. De aanvoerder had een telling gedaan en was erachter gekomen dat dit een geweldige vangst zou zijn. Hun stam zou ruim verdubbeld worden. De mannen beschielden elkaars lichamen op de meest afzichtelijke manier. De wapens werden nog een keer nagekeken en de messen nogmaals geslepen. Veel bloed zou er vloeien en veel mannen zouden stijgen in aanzien voor nu en straks in het geestenrijk. Hoe meer mannen je doodde, hoe sterker je zou zijn wanneer je het bos in moest lopen. De nacht was bijna ten einde en de mannen kropen naar de plekken toe die de aanvoerder met hen had uitgezocht. Iedereen wist wat ze moesten doen. De sterkste mannen zouden de krijgers aanvallen en de jongere krijgers zonder ervaring moesten de ouderen opvangen en doden. Ook de vrouwen en kinderen moesten worden opgevangen, nie-

mand mocht ontsnappen. De aanval moest een complete verrassing zijn dan kon het niet mislukken. Dichter en dichterbij slopen de mannen naar het dorp. De honden die rond liepen begonnen onrustig te worden en de aanvoerder wist dat hij niet lang meer kon wachten. Hij zag dat iedereen zijn positie had ingenomen en hij bracht zijn hand naar de mond en bootste het geluid na van de vogel zoals was afgesproken. Daarna greep hij zijn hoorn en blies er zo hard mogelijk op. Tegelijk klonk uit alle hoeken van het dorp dit vreselijke geluid en gillend vlogen de mannen het dorp in terwijl ze woeste kreten uitstootten. Met opengesperde ogen van schrik en ontzetting schrokken de mensen wakker, niemand begreep wat er gebeurde. Hun dorp was in geen jaren aangevallen; daarvoor was het dorp te groot en te sterk. Mannen sprongen overeind en renden naar buiten om te kijken wat eraan de hand was. Vol ontzetting kwamen ze erachter dat het dorp werd aangevallen. Pijlen vlogen hun om de oren en hier en daar klonk een gil van iemand die geraakt was en dood neerviel. De hoofdmans kwam naar buiten met zijn bijl en mes in handen en vocht als een leeuw tegen een overmacht van mannen. Weer vlogen er pijlen door de lucht en weer stortten er mannen ineen. Vrouwen gilden en renden richting het bos. Na de eerste schrik grepen een paar mannen de wapens en begonnen terug te vechten. Hier en daar stortte een aanvaller ineen doordat een beste slag met een bijl een einde maakte aan hun leven. Even leek het dat de aanval zou worden afgeslagen, de mannen kregen hoop en vochten als leeuwen. De hoofdmans had vier aanvallers gedood voordat een bijl hem in de borst drong en een einde maakte aan zijn leven. De mannen zagen hun hoofdmans in elkaar zakken en raakten in paniek. Sommigen wilden zich overgeven, maar

werden door messen om het leven gebracht. Er waren nog een paar mannen in een man-tegen-mangevecht voor hun leven aan het strijden, maar even later werd de overmacht te groot, omdat steeds meer aanvallers kwamen helpen. De aanval had hooguit vijftien minuten geduurd, toen waren de mannen gedood en klonk er de schreeuw van de overwinning uit de kelen van de aanvallers. Doodsbange kinderen en vrouwen doken in elkaar bij het horen van deze vreselijke klanken. Eva en Mirjam waren weggekropen in een hoek van hun huis toen de mannen de hut in kwamen rennen. Moeder stond rechtop met de armen gespreid voor haar kinderen. Hendrik had zich aan haar been vastgeklampt en gilde het uit van angst. De mannen zagen er verschrikkelijk uit; vreselijke schilderingen op hun zwarte huid, botten door hun neuzen, grote schilden in hun ene hand en een vlijmscherpe dolk in de andere hand. Moeder schreeuwde dat ze weg moesten gaan en van haar kinderen af moesten blijven. Er liep een jongeman op haar af die haar met zijn vuist een dreun verkocht. Hard viel moeder tegen de grond en Hendrik rende snel naar de meisjes die vol ontzetting naar de mannen keken. Eva gilde: "John, help!" Mirjam riep: "Moeder!" De mannen grepen hun vast en duwden hun naar buiten. Toen iemand moeder wilde vastgrijpen kwam ze net weer tot bewustzijn. Gillend vloog ze haar belagers aan en krabde hun de huid open. Weer probeerde iemand haar te slaan, maar ze dook weg en rende naar haar kinderen. De meisjes huilden en grepen haar vast. De man die haar had gemist kwam brullend op hen af; met opgeheven bijl vloog hij op moeder af. Net op het moment dat hij zou toeslaan klonk een bevel en de man liet zijn bijl zakken. Moeder stond als versteend aan de grond. De dood had haar recht in de ogen gekeken, ze verloor

de kracht over haar benen en zakte door haar knieën. De meisjes hielpen haar overeind en keken naar de man die op hen afkwam en het bevel had geroepen. De man zag er verschrikkelijk uit; hij zat onder het bloed en zijn wapens waren roodgekleurd. Dit was duidelijk de aanvoerder van de aanvallers. De meisjes keken om zich heen en zagen de enorme slachting die hier had plaatsgevonden. Geen enkele man had dit overleefd; overal lagen lijken. De meesten niet meer herkenbaar omdat er geen hoofd meer opzat. Ze beseften dat dit koppensnellers moesten zijn en kannibalen. Vader had weleens gezegd dat er een paar stammen waren die nog nooit door blanken waren bezocht en die nog volgens eeuwenoude traditie als koppensnellers andere dorpen aanvielen en vrouwen en kinderen roofden om hun stam uit te breiden. Ook Hendrik zag hoe iemand zich op een lichaam stortte en hij begon verschrikkelijk te huilen en te gillen. Moeder sloeg haar hand voor zijn ogen en probeerde hem rustig te krijgen. Plotseling klonk er gegil en er probeerden wat ouderen te ontsnappen door naar het bos te rennen. Pijlen achtervolgden hun en speren drongen hun lichaam binnen. De dood kwam snel en ze vernamen al niet meer hoe de koppensnellers vaardig met hun messen hun trofee afsneden. De aanvoerder gaf opdracht om alle huizen te doorzoeken en alle waardevolle spullen mee te nemen. Terwijl hij rond keek zag hij plotseling de zoon van de hoofdman op de grond liggen. Deze was zwaar gewond geraakt in het gevecht. Hij snelde naar hem toe en bekeek de grote wond in de borstkas van de jongen. Het mes van de hoofdman van het dorp had zijn borstkas opengehaald. Woest was de aanvoerder. Hij had deze jongen bij de ouderen neergezet en toch was hij in

gevecht gegaan met de hoofdman; de meest gevaarlijke man uit het dorp.

De mannen begonnen de jongen te verzorgen, maar de jongen had veel bloed verloren en leek weg te zakken. Moeder zag hoe de jongen, zeker niet ouder dan John, geen enkele kans had op overleven als zij niet zou ingrijpen. Ze maakte zich los van de meisjes en begon te spreken. De aanvoerder keek woest haar kant uit en wilde haar een klap geven. Moeder maakte een gebaar naar de jongen en naar zichzelf en liet haar handen zien en wees naar het grote huis. De aanvoerder snapte niet wat de bedoeling was, maar vermoedde dat deze witte vrouw wilde helpen. Ze hadden gezien hoe mensen ziek bij haar kwamen en dat ze later weer beter waren vertrokken. Ineens begreep hij dat de vrouw een tovenaarsmoeder moest zijn die haar leven hoopte te mogen houden als ze hem nu zou helpen. Ze had geraden dat deze jongen belangrijk voor hem was. De vrouw wees weer naar het huis en deed een stap in die richting. Twee mannen grepen haar vast en wilden haar slaan toen de aanvoerder wat tegen hen zei en ze even later moeder voor zich uit duwden en naar het huis wezen. Moeder liep voorzichtig voor hen uit en haalde haar verbandtrommel uit de kast. Ook greep ze snel wat medicijnen uit de kast en van de vloer. Het was een enorme bende in het huis; de medicijnenkast was voor een groot gedeelte omver getrokken. Toen ze alles had gegrepen wat ze kon vinden liep ze met de spullen naar buiten. Moeder knielde neer bij de jongen en begon voorzichtig de wond schoon te maken. De jongen kreunde en snel pakte moeder een kleine morfinespuit en spoot hem leeg in zijn been. De jongen reageerde hierop door minder te schreeuwen en hij werd langzaam maar zeker rustiger. Moeder pakte naald en draad

en begon de wond te hechten. De mannen keken toe hoe de vrouw met rustige hand voorzichtig de wond dichtte. Even later pakte ze verband en begon de wond voorzichtig af te dekken. Na een half uur was de jongen stabiel en moeder borg haar spullen weer op. Ze keek de aanvoerder aan en maakte een slaapbeweging naar de jongen. De aanvoerder begreep dat de jongen moest rusten. Moeder liep met haar koffer naar de meisjes en zakte toen ineen; de spanning was haar te groot geworden. De aanvoerder beseftte nu dat hij een verschrikkelijk probleem had. Hoe moest hij met een gewonde en al deze gevangenen nu snel teruggaan naar het dorp? De mannen die met de boten weg waren zouden terugkomen en hun achtervolgen dus hadden ze haast. Maar zonder de zoon van de hoofdman terugkomen was pure zelfmoord. Hij kreeg haast en riep zijn mannen bij elkaar. Iedereen kreeg nog even de tijd en dan zouden ze vertrekken. “Zoek alles van waarde en dan vertrekken wij.” De gevangenen werden allemaal aan elkaar vastgebonden met lange rotan touwen. De vrouwen moesten de kleine kinderen tillen en de jonge mannen moesten de spullen tillen. Nog geen kwartier later vertrokken de mannen met de gevangenen het oerwoud in. De zoon van de hoofdman werd gedragen op een soort brancard van bamboestokken. Hij was lijkbleek en kreunde bij elke beweging. De aanvoerder maakte zich ernstig zorgen en hoopte maar dat de jongen het zou overleven. Ondanks de gewonde en de vele spullen ging het nog redelijk snel. De aanvoerder had wat mannen vooruit gestuurd om hen te kunnen waarschuwen als er iets gebeurde. Na een half uur riep hij wat mannen bij elkaar en vertelde hun om de sporen te gaan wissen, want als er achtervolgers waren zouden ze hun

zo hebben gevonden. De mannen begrepen hoe belangrijk het was en renden de weg terug om de vele sporen weg te werken.